

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1444/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца Хотел „Нарвик“ д.о.о. Кикинда, чији је пуномоћник Никола Шијан, адвокат из ..., против туженог Града Кикинде, чији је пуномоћник Вукица Мидоровић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1169/19 од 21.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1169/19 од 21.11.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1169/19 од 21.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1169/19 од 21.11.2019. године ставом првим изреке одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Кикинди П 107/16 од 27.12.2018. године, којом је ставом првим изреке, одбијен, као неоснован, примарни тужбени захтев да се утврди да је тужилац, по основу одржаја стекао право својине на кат. парцели, ближе описаној у изреци, која у природи представља паркиралиште, што би тужени био дужан да призна и трпи да се тужилац у јавне књиге упише као власник непокретности, ставом другим изреке одбијен, као неоснован, евентуални тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 2.249.330,00 динара, са законском затезном каматом од 30.06.2009. године до исплате и ставом трећим изреке обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о средствима у својини Републике Србије („Службени гласник РС број 53/95...44/99) и Закона о јавној својини ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 88/2013, 105/2014, 104/2016, 108/2016, 113/2017) одбијен је примарни тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац по основу одржаја стекао право својине на делу кат. парцеле која у природи представља паркиралиште. Парцела на којој се тражи утврђење права својине представља улицу у јавној својини туженог, која је као добро у општој употреби у државној својини и на њој се не може стећи право својине одржајем. Захтев за утврђење права својине по основу грађења на туђем земљишту у смислу одредби чл.24-26 Закона о основама својинско правних односа је одбијен, јер је право својине на добру у општој употреби искључено посебним прописима. Одбијен је и захтев за исплату противвредности извршених улагања на парцели, јер тужилац није доказао да је тужени дао сагласност за изведене радове, тим пре што тужилац издатке није учинио за рачун туженог, већ ради реконструкције паркинг простора, које је бесплатно користио за своје потребе, односно потребе својих гостију.

У таквом случају, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.03.2016. године. Првостепена пресуда којом је одлучено о тужбеном захтеву донета је 27.12.2018. године, а другостепена пресуда донета је 21.11.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 2.249.330,00 динара, што, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе представља динарску противвредност износа 18.226,57 евра.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић